

І ЗУСТРІЧІ, І ПРОЩАВАННЯ

І зустрічі, і прощавання
Завжди, як вперше чи в останнє...
Душа тремтить, і серце тисне,
Сльозу підкотить ненавмисно.

Щоб наше серце не грубіло,
Й любити близьких ніжно вміло,
У грудях навіть і в чавунних
В людини є найтонші струни.

Чому соромимось людського,
Чи страшно почуття палкого?
Як все вогнем в душі спалити,
Вже марно буде сльози лити.

Буває, пізно це відчуєш,
Тоді себе вже не врятуєш,
Тому вслухайся щохвилини
У душу, поки ти Людина.

Я вірю, що й злочинець плаче
В кутку тихенько, де не бачать,
Бо каяття гірке, колінне,
Прийде й до нього неодмінно.

Та хто сказав, що каяттями

З великими лише гріхами
Боротись слід, буває мучить
Сумління також неминуче,

Якщо не зміг ти попрощатись,
Чи часто забував стрічатись,
Коли тебе чекали близькі,
Хто колихав твою колиску.

Дата написання вірша: 2021-01-04